

Arrest

nr. 133 581 van 20 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 februari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 juni 2012 en op 21 mei 2014.

1.3. Op 4 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 juli 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Baalbek. U bent een soennitische moslim. U woonde voor uw universitaire studies in Syrië, niet zo ver van uw woonplaats in Libanon. U was vrijwilliger bij de Rode Kruis jeugdbeweging. U had geen politieke activiteiten.

Twee maanden na het uitbreken van het conflict in Syrië in 2011 had u contact met Syrische vrienden. Eén van uw vrienden, M.(...) R.(...) uit Homs, vroeg u om hulpmiddelen te sturen. Hij stuurde twee familieleden naar u toe en zij vroegen om hen te helpen. U verzamelde geld en hulpmiddelen en u verzond deze. Met een aantal personen verzamelden jullie grote hoeveelheden medische benodigdheden en apparatuur. Jullie hadden contact met een aantal ziekenhuizen en medische centra. Uiteraard waren dit allemaal medische instellingen die geen deel uitmaakten van de Hezbollah beweging. H.(...) A.(...) H.(...), woonachtig in Arsal, een Libanese grensstad, zorgde er dan voor dat dit alles bezorgd werd.

In juli 2011 had u geen contact meer met M.(...) R.(...). U hoorde in augustus van één van uw contacten dat M.(...) R.(...) om het leven was gekomen door mishandeling. Sinds september merkte u dat u gevolgd werd door de Libanese veiligheidsdienst en de autoriteiten van de Hezbollah. Familieleden werden bevraagd over uw activiteiten en u voelde dat men u volgde toen u hulp ging bieden aan Syrische vluchtelingen.

U kreeg verschillende telefoontjes op uw gsm van een privétoestel. U werd bedreigd met de dood indien u niet zou stoppen met hulp te verlenen. Eén van de personen die u verzorgde heet A.(...) A.(...) van El Asir. Hij was gekwetst aan zijn hand en u behandelde hem. Een tijd later zijn er mensen bij deze man langsgeweest die zeiden dat ze door u gestuurd waren en dat ze hulp wouden bieden. De familie waarbij deze man verbleef zei dat er geen gewonden in huis waren en stuurde hen weg. Ze namen evenwel contact met u op over het voorval. Hetzelfde gebeurde bij een andere gewonde die u verzorgde. Toen werd het u duidelijk dat men u in de gaten hield. Desondanks deed u verder met dit werk, ook al vroeg u op een gegeven moment aan uw broer en zijn zoon, uw neef, om het werk te doen in uw plaats. U bleef alles regelen van thuis uit, terwijl uw broer en uw neef 's nachts hulpmiddelen gingen verdelen. U hoorde dat de Syrische geheime dienst een onderzoek gevraagd had aan de Libanese inlichtingendienst met betrekking tot uw activiteiten. Het leveren van materiaal aan Syrië hield op maar u bleef wel Syrische vluchtelingen verzorgen. Uiteindelijk verergerde het conflict en geraakte Libanon steeds meer betrokken. U vreesde dat als u opgepakt zou worden men u zou mishandelen en u namen zou doorgeven, wat dan weer nieuwe arrestaties en vervolgingen tot gevolg zou hebben. U gelooft dat als het Syrische regime de strijd wint de Hezbollah wraak zal nemen op iedereen die ooit betrokken is geweest.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Libanese identiteitskaart, studentenkaart, kaart van het Rode Kruis, namenlijst van vluchtelingen en twee brieven van de Tayar al Mostaqbal.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Ten eerste hebt u de door u beweerde vrees ten aanzien van Hezbollah niet aannemelijk gemaakt. Hoewel u de zaken groot voorstelt door naar een smokkel naar Syrië te verwijzen, blijkt uit verschillende vragen dat u zelf nooit gesmokkeld zou hebben doch geld en medische goederen inzamelde en mensen thuis verzorgde (CGVS 21/05/2014, p. 6, 8, 9). H.(...) E.(...) H.(...) zou de goederen bij u thuis opgehaald hebben en met zijn eigen wagen of met de wagen van een ander, deze goederen via Arsal de grens over gesmokkeld hebben (CGVS 21/05/2014, p. 8-10). Omwille van de onveiligheid ging H.(...) E.(...) H.(...) na een tijd de goederen zelfs rechtstreeks ophalen bij het Al Tatari ziekenhuis, waardoor uw rol nog onzichtbaarder werd (CGVS 21/05/2014, p. 9). U was in feite enkel verantwoordelijk voor de inzameling van geld en goederen (CGVS 21/05/2014, p. 9), wat echter nog een andere lading dekt dan goederen te smokkelen, iets dat blijkbaar alleen gedaan werd door H.(...) E.(...) H.(...), de man die overigens naar eigen zeggen nooit opgepakt of tegengehouden werd omwille van deze smokkel (CGVS 21/05/2014, p. 10). U expliciet gevraagd naar het feit dat de man met wie u nauw samenwerkte niet werd opgepakt of verhinderd werd in zijn smokkelactiviteiten, verwijst u naar andere personen die wél opgepakt werden omwille van smokkel en hulp aan mensen (CGVS 21/05/2014, p. 10). Er moet echter specifiek gekeken worden naar de situatie waar u bij betrokken was. Indien H.(...) E.(...) H.(...) immers nooit onderschept werd tijdens het vervoer van de goederen, terwijl hij toch het

hoofdpersonage was bij de smokkel, kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij het feit dat de Libanese of de Syrische overheid of Hezbollah hiervan op de hoogte waren. Uit de door u afgelegde verklaringen lijkt dit helemaal niet het geval geweest te zijn. U hiermee geconfronteerd, stelde u dat u op de hoogte werd gesteld over de dood van uw vriend M.(...) R.(...) en dat u quasi vanaf dat moment in de gaten werd gehouden (CGVS 11/06/2012, p. 11; CGVS 21/05/2014, p. 10). Dit zou u gemerkt hebben doordat andere mensen, zogezegd door u gestuurd, de gewonden gingen bezoeken (CGVS 21/05/2014, p. 10, 11). U veronderstelde dat het hier de 'Hezbollah' betrof, ook al heeft u hier geen bewijzen van (CGVS 21/05/2014, p. 11; CGVS 11/06/2012, p. 12-13). Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit louter veronderstellingen zijn van uwentwege. Zo insinueerde u dat uw Syrische vriend M.(...) R.(...) gefolterd en gedood werd en hij uw naam mogelijk zou hebben doorgegeven (CGVS 21/05/2014, p. 10-11; CGVS 11/06/2012, p. 12). Indien de persoon die u noemde al om het leven zou gebracht zijn, wil dit echter nog niet zeggen dat dit te maken had met jullie smokkel van medische goederen (CGVS 21/05/2014, p. 6). Zijn leven kan om velerlei redenen beëindigd zijn. Ook de verdenkingen door de Hezbollah, de Libanese inlichtingendienst en de Syrische geheime dienst zijn weinig geloofwaardig. Indien het immers duidelijk zou zijn dat u activiteiten uitvoerde die ingingen tegen het beleid dat gevoerd werd in de regio Baalbek, is er voor deze spelers geen reden waarom men u niet zou arresteren. U bevond zich immers als soenniet in een sjiitische streek waar de Hezbollah sterk stond (CGVS 11/06/2012, p. 3, 6, 7). U hiermee geconfronteerd, stelde u dat ze geen 'bewijzen' hadden tegen u en dat ze u niet zomaar mogen vervolgen en oppakken (CGVS 11/06/2012, p. 12). Dit argument is niet overtuigend aangezien de Hezbollah een grote greep heeft op de regio en er een grote meerderheid van sjiieten is. U bevestigde even later zelf dat de Hezbollah geen bewijzen nodig heeft om iemand mee te nemen, of zelfs te ontvoeren, en u snapt niet dat dit niet met u gebeurde, hoewel u hieraan toevoegt dat u hen probeerde te vermijden en u zich vaak verplaatste (CGVS 11/06/2012, p. 12). Nochtans blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u veranderde van adres vóór uw vertrek uit Libanon (CGVS 11/06/2012, p. 11; DVZ Verklaring, 9. adres). Bovendien gaf u aan dat overal waar u naar toe ging, u werd gevolgd. Mochten ze u dus effectief hebben gevisieerd, dan kan er toch van worden uitgegaan dat ze in de mogelijkheid zouden zijn geweest u op een of ander moment effectief op te pakken (CGVS 11/06/2012, p. 11). Er kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de Libanese autoriteiten en de Hezbollah op de hoogte waren én u viseren omwille van de inzameling van geld en goederen en de smokkel van goederen naar Syrië. Betreffende uw medische hulp aan Syrische vluchtelingen is het bovendien verbazingwekkend dat u stelde dat u hierom vervolgd en vermoord zou kunnen worden, echter dat de families die onderdak bieden aan deze mensen ontzien worden. U stelde dat deze families ontzien werden omdat ze geen wapens leveren aan de opstandelingen of goederen over de grens smokkelen (CGVS 11/06/2012, p. 14). Dit argument houdt geen steek. Eerder werd al vermeld dat het niet geloofwaardig is dat de Libanese autoriteiten of de Hezbollah u ongemoeid lieten en u niet effectief oppakten indien zij u verdachten van ernstige feiten zoals de smokkel van goederen. Bovendien stelde u dat men u met de dood had bedreigd zo u niet zou stoppen met hulp te bieden aan gewonde vluchtelingen (CGVS 11/06/2012, p. 11). Uw verklaringen over uw eigen vrees versus die van families die enkel medische of humanitaire hulp verleenden, is dan ook niet geloofwaardig.

Verder dient er vastgesteld te worden dat er een ernstige omissie is in het gehoor dat u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw asielaanvraag. U stelde dat u in het geheim vluchtelingen hielp en dat u vreesde dat u overgeleverd zou worden aan de Libanese autoriteiten omwille van een veiligheidsakkoord dat ontstaan was tussen de Hezbollah, de Libanese en Syrische autoriteiten, niets meer en niets minder (DVZ Vragenlijst 10.02. 2012, p. 3). Ten overstaan van het CGVS verwijst u daarentegen expliciet naar telefonische en heel concrete bedreigingen (CGVS 11/06/2012, p. 11, 14; CGVS 21/05/2014, p. 11). U gepeild naar deze omissie, stelt u dat u bij DVZ bondig moest zijn (CGVS 11/06/2012, p. 14), wat echter geen afdoende verschooning biedt daar een persoonlijke directe bedreiging toch een essentieel element is dat de kern van uw asielrelaas betreft. Het is dan ook niet aannemelijk dat u hierover niets vermeld zou hebben.

Voorts is het opmerkelijk dat u tijdens het gehoor op 11 juni 2012 verklaarde dat uw 'broer' en 'zijn zoon', dus uw neef, vanaf september 's nachts de goederen zijn beginnen verdelen terwijl u thuis bleef (CGVS 11/06/2012, p. 11-12), echter dat zij geen problemen kregen. U gevraagd of zij dan niet in de gaten gehouden werden, stelde u dat men u zocht omdat u vluchtelingen geholpen had en goederen smokkelde (CGVS 11/06/2012, p. 12). Dit is echter niet logisch. U beweerde immers dat uw broer in hetzelfde huis woonde als uzelf (CGVS 11/06/2012, p. 12). Het is niet geloofwaardig dat uw broer ongestoord deze activiteiten 's nachts zou kunnen uitvoeren, terwijl men u, en in het verlengde daarvan wellicht uw huis en uw familie, in de gaten hield. Nogmaals kan uw versie van de feiten niet overtuigen. Bovendien is het bevreemdend dat u tijdens het tweede gehoor op het CGVS stelde dat uw broers geen problemen hebben door uw problemen omdat zij niets te maken hadden met deze activiteiten (CGVS 21/05/2014, p. 3). U stelde dan weer wel dat uw 'schoonbroer', de man van uw zus, wél problemen had omdat hij actief was op het vlak van de dienstverlening aan vluchtelingen (CGVS

21/05/2014, p. 3). Aangezien er tijdens het eerste interview vragen gesteld werden over uw 'broer' toen u daarover sprak en u nu opeens spreekt over uw 'schoonbroer' die problemen had door zijn activiteiten, lijkt het erop dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de persoon die u zogenaamd hielp bij uw activiteiten, oftewel blijkt hieruit dat uw broer geen problemen heeft ondervonden naar aanleiding van zijn hulpactiviteiten aan Syrische vluchtelingen die hij op zich nam in uw plaats. Wat er ook van zij, uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat u illegaal gereisd bent vanuit Libanon naar België. Zo lijkt u haast niet in staat om informatie te geven over uw reisroute. U zou op 10 januari 2012 vertrokken zijn per schip vanuit Tripoli, vervolgens was u in Turkije (Istanbul) en van daaruit passeerde u in een vrachtwagen enkele landen om ten slotte in België toe te komen (CGVS 11/06/2012, p. 4; CGVS 21/05/2014, p. 3-4). Op basis van uw verklaringen zou een smokkelroute kinderspel zijn, wat helemaal niet geloofwaardig is. U zou immers verschillende grensgebieden gepasseerd zijn, en ook een oversteek gemaakt hebben van Turkije naar Europa. De smokkelaar zal risico's genomen hebben en jullie voorbij grenscontroles hebben geloodst. U hierover vragen gesteld, over de gevolgde route alsook over de grensposten, heeft u helemaal geen informatie. U zat 'gewoon' in de vrachtwagen en u heeft er geen enkel idee hoe u vanuit Turkije Europa bereikt heeft (CGVS 11/06/2012, p. 4-5; CGVS 21/05/2014, p. 4-5). Van een volwassen en opgeleide man als u kan er echter verwacht worden dat hij min of meer op de hoogte is van de reis die hij heeft afgelegd. Uw verklaringen wijzen er geenszins op dat u illegaal de reis heeft afgelegd zoals u evenwel beweerde. Andermaal heeft u niet bewezen dat u de Libanese autoriteiten hoeft te vrezen.

Ten slotte is het niet aannemelijk dat u een toevlucht moet zoeken in België indien u niet wilde leven in een overwegend sjiitisch gebied waar de Hezbollah sterk staat. In Libanon bestaan immers ook gebieden waar overwegend soennieten wonen (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). U dan ook gevraagd waarom u niet zou verhuizen naar een streek waar de soennitische bevolking sterk staat, verwijst u naar aanslagen of arrestaties (CGVS 21/05/2014, p. 11). Dit zijn echter algemene verklaringen die niet concreet iets zeggen over uw eigen situatie. U werd bovendien concreet gevraagd waarom de Hezbollah u bovendien vandaag nog zou viseren, na enkele jaren van afwezigheid door uw verblijf in België, en nadat de situatie in Syrië veranderd is door de komst van vele Syrische vluchtelingen. Uw antwoord hierop is dat u na uw terugkeer opnieuw dezelfde activiteiten zou ontplooien, zo ook de revolutie voortzetten. U zou een activist worden en opnieuw gevisereerd worden door de Hezbollah (CGVS 21/05/2014, p. 11). Met andere woorden, u zou in geval van terugkeer 'dezelfde problemen opzoeken' die u beweerde ontvlucht te zijn. Het hoeft weinig betoog dat zulke toch wel laconieke houding en de bijhorende verklaringen niet representatief zijn voor een grote vrees voor vervolging. Nogmaals moet er gesteld worden dat uw asielrelaas niet overtuigend is.

Betreffende uw originele studentenkaart, uw Libanese identiteitskaart en uw kaart van het Rode Kruis, dient er gesteld te worden dat er op zich niet getwijfeld wordt aan uw identiteit, uw studies of uw inzet voor het Rode Kruis. De kopie van een namenlijst met vluchtelingen is geen bewijs voor uw stelling dat u betrokken geweest zou zijn bij de hulp aan vluchtelingen en hierdoor problemen gekend heeft (CGVS 11/06/2012, p. 9). Het is een lijst met namen, niets meer en niets minder. De brieven van de soennitische beweging 'Tayar al Mostaqbal' zijn in de eerste plaats kopieën die mits knip-en-plakwerk zelf samengesteld kunnen worden (CGVS 11/06/2012, p. 10; CGVS 21/05/2014, p. 5). In de tweede plaats bevestigt 'H.(...) S.(...)' van deze beweging uw problemen, maar hebben dit soort van 'authentieke' documenten enkel een bewijswaarde in het kader van een geloofwaardig en aannemelijk asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. In de derde plaats werden deze documenten te uwen behoeve opgesteld en hebben deze brieven dan ook een gesolliciteerd karakter.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon

heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politieke moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, §2 en §4, e), 48/5, §2, 48/5, §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Hij benadrukt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, herkomst en nationaliteit en dat hij ter staving van zijn asielrelaas veel originele documenten voorlegt. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en hij laat onder verwijzing naar rechtsleer, rechtspraak en het standpunt van UNHCR gelden dat de bewijslast in asielzaken vrij is en dat de asielzoeker het voordeel van de twijfel dient te worden verleend indien zijn relaas in zijn geheel genomen coherent en plausibel overkomt. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op een Cedoca-document van 4 september 2012 om de situatie van Syrische vluchtelingen in Baalbek te analyseren en dat deze bronnen sindsdien niet werden bijgewerkt. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn nood aan 'effectieve' bescherming op geen enkel moment heeft onderzocht en meent dan ook dat hij als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Libanon. Hij verwijst te dezen naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde krantenartikelen, die volgens verzoeker voldoende veelzeggend zijn.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document “*France Diplomatie – Ministère des Affaires étrangères et du Développement international. Situation au Liban (Q&R – Extrait du point de presse – 5 août 2014)*”, het artikel “*Liban. Eرسال: la bataille aux cent pièges...*” van L’Orient Le Jour van 6 augustus 2014 en het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 14 juli 2014.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 48/5, §2 en §3 van de vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Met het louter volharden in zijn asielrelaas, de stelling dat de bewijslast in asielzaken vrij is en de verwijzing naar rechtsleer van de Raad van State in dit verband, slaagt verzoeker er immers allerm minst in de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd gehandhaafd en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft de uiteenzetting in het verzoekschrift omtrent het voordeel van de twijfel, benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – allerm minst het geval is gebleken. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de

bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon van 25 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Het gros van de terreuraanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, al vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In

de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict (p. 33-34).

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebellengroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie. Met de stelling dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Libanon, en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, brengt verzoeker aldus geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband nog dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS